

Szepesi Attila

Szent Margit-legenda

„...Bódog-Asszonnak klastromában, Nyulaknak-Szigetében, nagy erős bizonságnak és hitnek alatta Szent Margit asszont lelék csodálatos életű szentnek, miképpen életében meg vagyon írva...”

(Jókai-kódex)

Boldog királylány,
jele margaréta,
hajló virágszál,
mennyei mátká:
haja fürtjét
szellő bontogatja,
hamvas arcát
napfény záporozza.

Szeme párja
tavak tiszta tükre,
hangja halkult
harangok ezüstje.
Távoli tornyok
hívják hiába,
szirom keringél
lépte nyomába.

Királyok sarja,
szolgálók cselédje,
kórságos lelkek
járulnak elébe:
vakok és bénák,
nyálzó eszelősök,
enyhülni vágyó
nyavalyatörösök.

Nem figyel kardos
királyfiakra,
sem ördögfattyú
henye kalmárokra,
se kulcsárookra,
törvénytevőkre,
csak a felfénylő
egyetlen ígére.

Kártyavetők és
csillaglátók dúlnak,
tornyok repednek,
erősségek hullnak:
keselyű-szárnyon
kering a magasság,
alatta dögvész,
utálatosság.

Tombolnak körül
bélpoklos pogányok,
Istent káromolva
görbe úton járók,
vassal csörömpölő
püspökök, paráznák,
orzó lovakok,
koronás garázdák.

Fohászkodik értük,
magát veszni hagyja,
örvények nyílnak
fölötte, alatta:

teste a röggé
alámerülőben,
lelke szárnyakkal
emelkedőben.

Magát megalázó
mennyei mátká,
veszendő világ
világossága,
jut a boldogok
seregébe,
margaréta-szirmok
felragyognak érte.

Szeme kékje
búzavirágé,
ha ja szállófürtje
aranyeső-ágé:
esettek, bávák
arcát idézik,
kínja megenyhül
aki hozzá bízik...

Emlékezzetek
boldog királylányra,
kitaszítottak
gyámolítójára,
szava csöndjére,
tekintetére,
sziklát mozdító
hite erejére.

Katona Zoltán ecsetrajza